చివరకు మిగిలేది!

(ఒక స్త్రీకి జరిగిన అన్యాయానికి పగ తీర్చుకున్నాడు ఆమె సోదరుడు. ఆ పగకు గురి అయింది ఎవరు?)

స్థలం - కలకత్తా నగరం

ఆగష్టు 1980 23, తేదీన ఈ సంఘటన జరిగింది. ఆమె పేరు 'మానసి'. ఆమెకు దాదాపుగా ఇరవై సంవత్సరాల వయసు. బీద కుటుంబంలో పుట్టింది. అదే ఆమె పాలిట శాపంగా పరిణమించింది. ఇంటికి పెద్ద కూతురు. మధ్య తరగతి కుటుంబాల్లో సహజంగా వుండే సాంప్రదాయపు పిచ్చి ఈ కుటుంబానికి వుంది. ఆమె తండ్రి రోగిష్టి. ఏదో దుకాణంలో పనిచేస్తున్నాడు. నలుగురు కూతుళ్ళు ఒక కొడుకు. మానసి ఎలాగో మెట్రిక్ వరకు చదివింది. మానసి తమ్ముడు రాజా చదువు మానేసి రైల్వే స్టేషన్‌లో టీ స్టాలు పెట్టుకున్నాడు. మానసి రెండు మూడు ఇళ్ళల్లో ట్యూషన్ చెప్పతోంది. తమ్ముడికి అక్కట్యూషన్స్ చెప్పడం ఇష్టంలేదు. ఆ మాటకొస్తే తల్లికీ, తండ్రికి కూడా ఇష్టంలేదు. అయినా కుటుంబ ఆర్థిక స్థితి వాళ్ళను నోరు తెరవనివ్వలేదు. మానసి ముగ్గురు చెల్లెళ్లూ స్కూల్లో చదువుతున్నారు. తమ్ముణ్ణి చదవమంటే అంగీకరించలేదు. ఏదో పనిచేసి కుటుంబ ఆర్థిక స్థితిని మెరుగుపర్చాలని అతని ఉద్దేశ్యం. తను వ్యాపారంలో కాలు నిలదొక్కుకున్న తర్వాత

అక్కను తానే పెళ్లి చెయ్యాలని నిర్ణయించుకున్నాడు. అతని పేరు అనిల్.

ఒకరోజు అనిల్ టీస్టాల్ కట్టేసి సైకిల్ మీద ఇంటికి బయలు దేరాడు. రాత్రి దాదాపు పదకొండు దాటింది. వెనక నుంచి ఒక వ్యాన్ వచ్చి సైకిల్‌ని కొట్టి స్పీడుగా వెళ్లిపోయింది. అదృష్టవశాత్తు అనిల్ పక్కను పేవ్‌మెంట్ మీదకు పడిపోయాడు. కాలు విరిగింది. ఆసు పత్రిలో చేర్పించారు. మానసి తను ట్యూషన్ చెబుతున్న ఇంటి యజ మాని నిర్మల్‌రాయ్ దగ్గర అడ్వాన్సుగా వందరూపాయలు తీసుకుంది.

ఆరోజు-అదే 1980 ఆగస్టు 23 తేదీ సాయంత్రం 6 గంటలు. మానసి నిర్మల్‌రాయ్ ఇంటి తలుపు తట్టింది. సన్నగా వర్షం పడుతోంది. మానసి తల తడిసిపోయింది. దుస్తులు కూడా అక్కడక్కడ తడిచాయి. కొంగుతో తల, ముఖం తుడుచుకుంటూ వుండగా తలుపులు తెరుచు కున్నాయి.

"అరే! తడిచిపోయినట్టున్నారు. త్వరగా లోపలకు రండి" తలుపు తెరిచిన నిర్మల్‌రాయ్ అన్నాడు.

మానసి లోపలకు వచ్చింది. రాయ్ కూతురు రూప స్టడీ రూం లోకి వెళ్ళింది, అక్కడ రూప లేదు. ఆమె తల్లి జాడ కూడా కన్పించ లేదు. ఆమె వెనక్కు తిరిగి బయటకు రాబోయింది. గదిగడపలో నిర్మల్ రాయ్ నిల్చుని అదోలా నవ్వుకున్నాడు.

"రూప తల్లి ఎక్కడ?"

"వాళ్ల అమ్మమ్మతో అమ్మగారి వూరు వెళ్లింది."

''మరి ముందే నాకు ఎందుకు చెప్పలేదు''

''బయట వర్షంగా వుంది కాసేపు కూర్చుని వెళ్ళవచ్చుగా. అలా కూర్చో అన్నాడు."

మానసి కిటికీలోనుంచి బయటికి చూసింది. భోరున వర్షం కురుస్తోంది. గాలి కూడా వీస్తున్నది.

"కూర్చో మానసీ!''

ఆ పిలుపుకు చివ్వున తలెత్తి రాయ్ ముఖంలోకి చూసింది.

"కూర్చో! మీ తమ్ముడికెలా వుంది?" అడిగాడు ఆదరణ వుట్టిపడే కంఠంతో.

మానసి కుర్చీలో కూర్చుంది.

నిర్మల్‌రాయ్ రెండో కుర్చీలో కూర్చున్నాడు.

''పర్వాలేదు త్వరలోనే డిస్ చార్జి చేస్తారనుకుంటాను.'' మానసి అతని ప్రశ్నకు సమాధానం ఇచ్చింది. అతని ముఖంలోకి చూడకుండా రూవ ఎక్సర్ సైజ్ పుస్తకాలను తిరగవేస్తూ.

''మానసి!''

మానసి తల ఎత్తింది.

''నీతో ఒక విషయం మాట్లాడాలని ఎన్నో రోజులుగా ప్రయత్నం. ఆ అవకాశం ఇవ్వాళ దొరికింది."

''ఏమిటి?" జంకుగా అడిగింది మానసి.

"నేను పెద్ద వ్యాపారిని. వ్యాపారి తనకు నచ్చిన సరుకుకు ఎంత వెల చెల్లించి అయినా కొనుక్కుంటాడు" అంటూ ఆగి ఆమె ముఖంలోకి చూశాడు.

మానసి ముఖం చిట్లించింది.

"మీ నాన్న రోగిష్టి. నీ తమ్ముడు రైల్వే స్టేషన్‌లో టీ అమ్ము తాడు. నీకు ఇంకా ముగ్గురు చెల్లెళ్ళు వున్నారు. నువ్వే ఇంటికి పెద్ద నువ్వు అందంగా వుంటావు. నా భార్య వారం రోజుల దాకా రాదు. వాళ్ళ తమ్ముడి పెళ్ళి. ఈ వారం రోజులూ నువ్వు నాకు ఇంత కాలం ఉవ్విళ్ళూరుతున్న సుఖాన్ని ఇవ్వు. ఒక రాత్రి ఎంతకావాలో చెప్పు. నా భార్య వచ్చాక కూడా మనం ఏదైనా హోటల్లో అప్పుడప్పుడు...."

"షటప్!'' సివంగిలా అరుస్తూ లేచి నిల్చుంది మానసి.

"ఇప్పుడు నీ అరుపులు ఎవరికీ వినిపించవు. మర్యాదగా లొంగిపో. నువ్వు అనుభవిస్తున్న దరిద్రం నుంచి విముక్తి పొందు. నీ కుటుంబాన్నే దారిద్ర్య బాధనుంచి నువ్వు కావాలనుకుంటే...."

"నీచుడా! నోరుముయ్!'' అంటూ ముందుకు వెళ్ళబోయిన మానసిని రెండు చేతులతో గట్టిగా పట్టుకున్నాడు. మానసి పెనుగు లాడింది. చివరికి అనాదిగా ఆడదానికి జరుగుతున్న అన్యాయమే జరి గింది. పురుషుడి పశుబలానికి స్త్రీత్వం బలిఅయింది.

మానసి ఇంటికి చేరుకుంది. తండ్రికి జరిగిన విషయాన్ని చెప్పింది. తల్లి అల్లరి చెయ్యొద్దని నెత్తి నోరూ బాదుకుంది. అయినా మానసి వినలేదు. తండ్రిని వప్పించి రాత్రి పదకొండు గంటలకు దగ్గరలోని పోలీసు స్టేషన్‌లో కేసు రిజిష్టరు చేయించింది.

ఆ రాత్రి దాదాపు రెండు గంటలకు పోలీసు ఇన్‌స్పెక్టర్ రాయ్‌ని అరెస్టు చేశారు. మానసిని లేడీ డాక్టరు పరీక్షచేసి ఆమె రేప్ చేయ బడినట్టు రిపోర్టు ఇచ్చింది.

నిర్మల్‌రాయ్ పోలీసుల ముందు తన అపరాధం అంగీకరించ లేదు. ఆమె స్వయంగా తన భార్య ఊళ్లో లేదని తెలుసుకొని వచ్చినట్టు తమ్ముడు ఆస్పత్రిలో వున్నాడనీ వెయ్యి రూపాయలు అడిగినట్లు, తను అంత మొత్తం ఇవ్వలేనన్నట్టు, దాంతో మానసి తనను లొంగదీసుకోవ డానికి ప్రయత్నించినట్టు చెప్పాడు. కాని పోలీసులు నమ్మలేదు. చివ రకు రాయ్ చేత అపరాధాన్ని అంగీకరింపచేశారు.

పోలీసులకు రాయ్ ఋల్లు సోదాలో, రూప గదిలోని వస్తువులు చిందర వందరగా కన్పించాయి. చేతి గాజులు పగిలిన ముక్కలూ కన్పించాయి. టేబుల్ లైట్ కిందపడి పగిలిపోయి వున్నది. ఇవన్నీ ఆమెను బలవంతం చేసినట్టు సాక్ష్యంగా నిలిచాయి. వేలమీద పరిచిన చేతరంజ్‌ని కూడా మెడికల్ చెకప్‌కు పంపించారు. రాయ్‌ను డాక్టర్ పరీక్ష చేశాడు.

రెండో రోజు కోర్టులో కేసు రిజిష్టర్ అయ్యింది. రాయ్ జామీను మీద విడుదల చేయబడ్డాడు.

కోర్టులో కేసు నడుస్తున్నది. మానసి తండ్రి మానసిక వ్యధతో చనిపోయాడు. తమ్ముడు ఇంకా ఆసుపత్రిలోనే వున్నాడు.

1981, మార్చి 3వ తేదీన సెషన్స్ జడ్జి తన తీర్పును విని పించాడు.

రాయ్ కోర్టులో తన తప్పును అంగీకరించలేదు. పోలీసుల దౌర్జన్యం వల్ల వాళ్ల ముందు తను అపరాధిగా ఒప్పుకున్నానని చెప్పాడు.

"సంఘటన జరిగిన వెంటనే ఏ గొడవ చెయ్యకుండా మానసి ఇంటికి వెళ్లిపోవడం, ఆ తర్వాత చాలా పొద్దు పోయాక పోలీసు రిపోర్టు

ఇవ్వడం సందేహానికి అవకాశం ఇస్తున్నది. పైగా రాయ్ మానసిని బలత్కారం చేసిన సాక్ష్యం లేదు'' అంటూ కేసు కొట్టేయడం జరిగింది.

ఆ తీర్పు విన్న మానసి తల ఎత్తలేక పోయింది. అదేరోజు ఆస్పత్రి నుంచి డిస్‌ఛార్జి చేయించుకొని అనిల్ కోర్టుకు వచ్చాడు. ఆ తీర్పు విన్న అతని గుండెల్లో అగ్ని పర్వతం పొగలు కక్కసాగింది. రాయ్ చేతులకు షేక్‌హాండ్ ఇస్తూ నవ్వుతూ మానసిని తిరిగి తిరిగి చూడసాగాడు.

''మిస్టర్ రాయ్! ఇల్లు అలకగానే పండగకాదు. నువ్వు ఏం చేశావో నాకు తెలుసు. దానికి ప్రతీకారం నేను చేస్తాను. నీకు శిక్ష నేను విధిస్తాను'' అన్నాడు అనిల్ రాయ్ దగ్గరకు వచ్చి.

రాయ్ సమాధానం ఇచ్చేలోపలే అక్కడ్నుంచి వెళ్లిపోయాడు. రాయ్‌కు భయం పట్టుకుంది. ఐదారునెలలు చాలా జాగ్రత్తగా వున్నాడు.

కాని అనిల్ జాడ కన్పించలేదు. దాంతో రాయ్ నిశ్చింతగా వుండసాగాడు. దాదాపు అనిల్ హెచ్చరికను మర్చిపోయాడనే చెప్పాలి. రూపను స్కూల్ హాస్టల్లో చేర్పించాడు.

ఆరోజు రాయ్ భార్యతో 6 గంటల సినిమాకు వెళ్ళి వచ్చాడు. అది సెప్టెంబరు 21వ తేదీ 1981వ సంవత్సరం.

రాయ్ దంపతులు భోజనం చేశారు. అప్పుడే బెడ్ రూంలోకి వెళ్ళారు. కాలింగ్ బెల్ మోగింది. రాయ్ తలుపు దగ్గరకు వచ్చి, చిన్న రంధ్రంలోనుంచి చూస్తూ "ఎవరూ?" అన్నాడు.

''టెలిగ్రాం సర్!'' ఒక ఇరవై ఏళ్ళ కుర్రవాడు ఒక చేతిలో కాగితాల కట్ట పట్టుకొని రెండో చేతిలో సైకిల్ హాండిల్ పట్టుకుని నిలబడి వున్నాడు.

రాయ్ తలుపు తెరిచాడో లేదో తలుపు పక్కగా వున్న ముగ్గురు వ్యక్తులు అతన్ని లోపలకు నెట్టి లోపల ప్రవేశించారు. లోపల నుంచి తలుపు మూశారు. సైకిల్ అతను వెళ్ళిపోయాడు.

ఆ ముగ్గురిలో అనిల్‌ను చూసిన రాయ్ నోట మాట పడిపోయింది. కళ్ళప్పగించి చూడసాగాడు. రాయ్ భార్య అరవబోయింది. గొంతు కీచుమన్నది.

"జాగ్రత్త! అరిచారా చూస్తున్నారుగా మా చేతుల్లోని వస్తువుల్ని?" అన్నాడు అనిల్. అందరి చేతుల్లో గొడ్డళ్ళు వున్నాయ్.

అనిల్ గొడ్డలి ఎత్తి పట్టుకున్నాడు. మిగతా ఇద్దరూ ముందు రాయ్‌ను తాళ్ళతో బంధించారు. నోట్లో గుడ్డలు కుక్కారు. ఆ తర్వాత అతని భార్య కాళ్ళూ చేతులూ కట్టేశారు. నోట్లో గుడ్డలు కుక్కారు.

క్రమంగా ఆమె వంటిమీద వస్త్రాల్ని ఒక్కొక్కటే తీసివేశారు. నిర్మల్ రాయ్ దుస్తులు కూడా తీసివేశారు

భర్త కళ్ళముందే భార్యను ఇద్దరు వ్యక్తులు చెరిచారు. అనిల్ మాత్రం కసిగా చూస్తూ నిల్చున్నాడు.

మిస్టర్ రాయ్! ప్రతిమగాడికి భార్యా, తల్లీ, చెల్లెళ్ళూ, కూతుళ్లూ వుంటారనేది నువ్వు నా అక్కను నీ ఘాతుకానికి బలి చేసిన రోజు ఆలోచించి వుండవు. డబ్బు వుంది, ఏం చేసినా చెల్లుతుందనుకొన్నావ్! కోర్టు నీకు అనుకూలంగా తీర్పు ఇచ్చినప్పుడు నువ్వు నా అక్క కేసి చూస్తూ అదోలా నవ్వావు. ఆ నవ్వును నేను మర్చిపోలేను. బీదవాళ్లు కూడా ప్రతీకారం తీర్చుకోగలరు. ఎంత భయంకరంగా తీర్చుకోగలరో కూడా స్వయంగా చూస్తున్నావ్! నీమీద కసి తీర్చుకోవడానికి రాత్రింబవళ్ళు చెమటోడ్చి డబ్బు సంపాదించాను. నేనూ వకీల్‌ను పెట్టుకొని

నిరపరాధిగా నిరూపించుకోగలను. నీ భార్యను నీ ముందే చెరిచినట్టు చెప్పడానికి కళ్ళతో చూపిన సాక్షులు నీకు లేరు. నేనే కేసు గెలుస్తాను'' అంటూ కసిగా గొడ్డలికర్రతో బాదాడు.

తెల్లవారి ఇరుగు పొరుగు వాళ్లు భార్యభర్తల్ని ఆసుపత్రిలో చేర్పించారు.

పోలీసులు కేసు రిజిష్టర్ చేశారు. అనిల్ పోలీసులకు ఇంట్లోనే దొరికాడు. తను అపరాధం చేసినట్టు అంగీకరించాడు. కోర్టులో కేసు నమోదు అయింది. లాయర్ను కూడా పెట్టుకున్నాడు. అనిల్ జామీన్ మీద విడుదల అయ్యాడు.

మిగతా ఇద్దరూ కూడా అరెస్టయి జామీన్ మీద విడుదలయ్యారు. కోర్టులో కేసు నడుస్తుంది.

"అవును నేను ప్రతీకారం తీర్చుకున్నాను. ఇది కేవలం స్త్రీ శీలానికి సంబంధించిన కేసు కాదు. ధనవంతులకూ బీదవాళ్లకూ మధ్య జరుగుతున్న పోరాటంగా నేను భావిస్తున్నాను'' అంటూ వుంటాడు అనిల్ టీ స్టాల్‌లో కూర్చుని తనకు తెలిసిన వాళ్ళతో.